

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

man afskediger Tjenestemænd, der i et halvt Aarhundrede har haft deres Livsgering i Etatens Tjeneste, som kan opnaa højeste Pension, som er i den Alder, at de kan kræve Afsked uden at præstere Attest for, at de er sygelige. Derfor kan man ikke anvende disse Udtalelser fra 1927 mod det Standpunkt, jeg har indtaget her, thi her drejer det sig ikke om Forhold, som er skabt af Administrationen gennem Forlængelse af Tjenestetiden, men om en Krise og deraf følgende Nedgang i hele Arbejds-mængden; det er *det*, der nu er Grunden til, at Staten staar med overtalligt Personale.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard talte meget stærkt om Lønningssagen i 1927, men det, som min Tale drejede sig om, var jo det gennem Arbejdstidens Forlængelse skabte overtallige Personale. Men hvorledes det ærede Medlem end vender og drejer de Konservatives Stilling i 1927, kan han dog ikke komme bort fra, at Partiet *gik* med til en Lønnedskæring, der ramte hele Tjenestemandstanden; det var jo dog kun ved de Konservatives Hjælp, man i 1927 kunde fremtvinge den Nedsættelse af Tjenestemandslønningerne, som det ærede Medlem nu søger at unddrage Partiet Ansvar for — hvorfor ved jeg ikke, for dels er det jo saa længe siden, og dels er det en Kendsgerning, som det ærede Medlem ikke kan komme bort fra.

Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen sagde, at det ikke var retfærdigt saaledes at lade en enkelt Aldersklasse lide. Nu vil jeg dog gøre opmærksom paa, at det, man i 1927 tilsigtede, men som man altsaa ikke fik de Konservatives Hjælp til, netop var at lempe dem ud, som ikke var fyldt 30 Aar — saa at det altsaa var en bestemt Aldersklasse, det kom til at gaa ud over —, til Trods for, at de var gifte og hjemfarne, havde deres Stilling i Etatens, i det hele taget havde Forpligtelser. Modsnævningsvis er her Tale om Folk, der har ordnet deres Forpligtelser, som normalt ikke længere har Forsørgerpligter, og som maa kunne leve af deres Pension. Jeg kan yderligere gøre opmærksom paa, at vi ved den administrative Afskedigelse, der nu er foretaget, har taget Hensyn til saadanne enkelte fremkomne Ønsker om en kortere eller længere Udsættelse, netop af Hensyn til personlige Forhold.

Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen vil ogsaa erindre, at Venstre-regeringen ikke alene den Gang tilsigtede en Nedsættelse, den havde jo foretaget en saadan tidligere. Venstre-regeringen foretog

i 1921 en samlet Afskedigelse af 714 Postmænd: 34 Postbude-Aspiranter, 154 Reservepostbude, 79 Kontoristelever og 54 Postelever — man kan naturligvis sige, at disse ikke var fastansatte Folk, de var ikke under Tjenestemandsløven, og derfor kunde man afskedige dem. Men man afskedigede endvidere i 1921 393 fastansatte Tjenestemænd, alle sammen unge Kontorister og Postbude.

Alt det vendte vi os imod, og det vil jeg vende mig imod den Dag i Dag. Det maa ikke være de unge, det gaar ud over, dem, der skal have deres Fremtid indenfor Etaten; man maa søge at finde dem, der, om jeg saa maa sige, har haft deres Fortid indenfor Etaten, og saa gaa lempeligt frem. Og de Herrer vil ikke, hvis de f. Eks. tager en Konference med Tjenestemændene og deres Organisationer, finde den mindste Modvillie, de vil tværtimod finde Samklang i den Opfattelse, at naar nogen skal gaa, maa det være de gamle.

Dernæst siger man: Ja, men det er vilkaarligt saadan at trække en Streg ved en vis Aldersgrænse, og det vilde være meget rimeligere, hvis Administrationen pillede de mindst egnede ud, uanset Alder. De Herrer ved ikke, hvad det er for et Forlangende, de dér stiller, og de Herrer forestiller: Dem aabenbart ikke, hvad der saa vilde blive sagt om Vilkaarlighed. Naar man skal afskedige et større Antal — man kan selvfølgelig sagtens tage 50 eller 100 Mand og finde de mindst egnede —, men naar man skal op paa et større Antal... (*Korsgaard*: Saa begynd med de 100). Ja, de 100 er imellem de afskedigede, ærede Medlem Hr. Korsgaard.

At afskedige efter en Aldersgrænse er i Virkeligheden det mindst vilkaarlige og det mest hensynsfulde. Dels kan, som jeg sagde før, de ældste gaa af med den højeste Pension, og dels maa de ældste anses for at være minst egnede til at bestride Arbejdet — Alderen er et ganske udmærket Kriterium; selvfølgelig er de ældste Folk, de over 65 Aar, de mindst egnede i en stor Etat paa mange Tusinde Medlemmer.

Derimod vilde den Fremgangsmaade at skille sig af med et større Antal overtalligt Personale ved at søge at udpege indenfor alle Aldersklasser de efter Administrationens Mening mindst egnede, selv om denne Udpegning foregik med den største Objektivitet og Samvittighedsfuldhed, give Anledning til Paastand om Vilkaarlighed fra alle dem, som blev ramt. Det er klart, thi ingen vil jo erkende sin Mindre-Anvendelighed, og jeg skal ogsaa indrømme, at naar